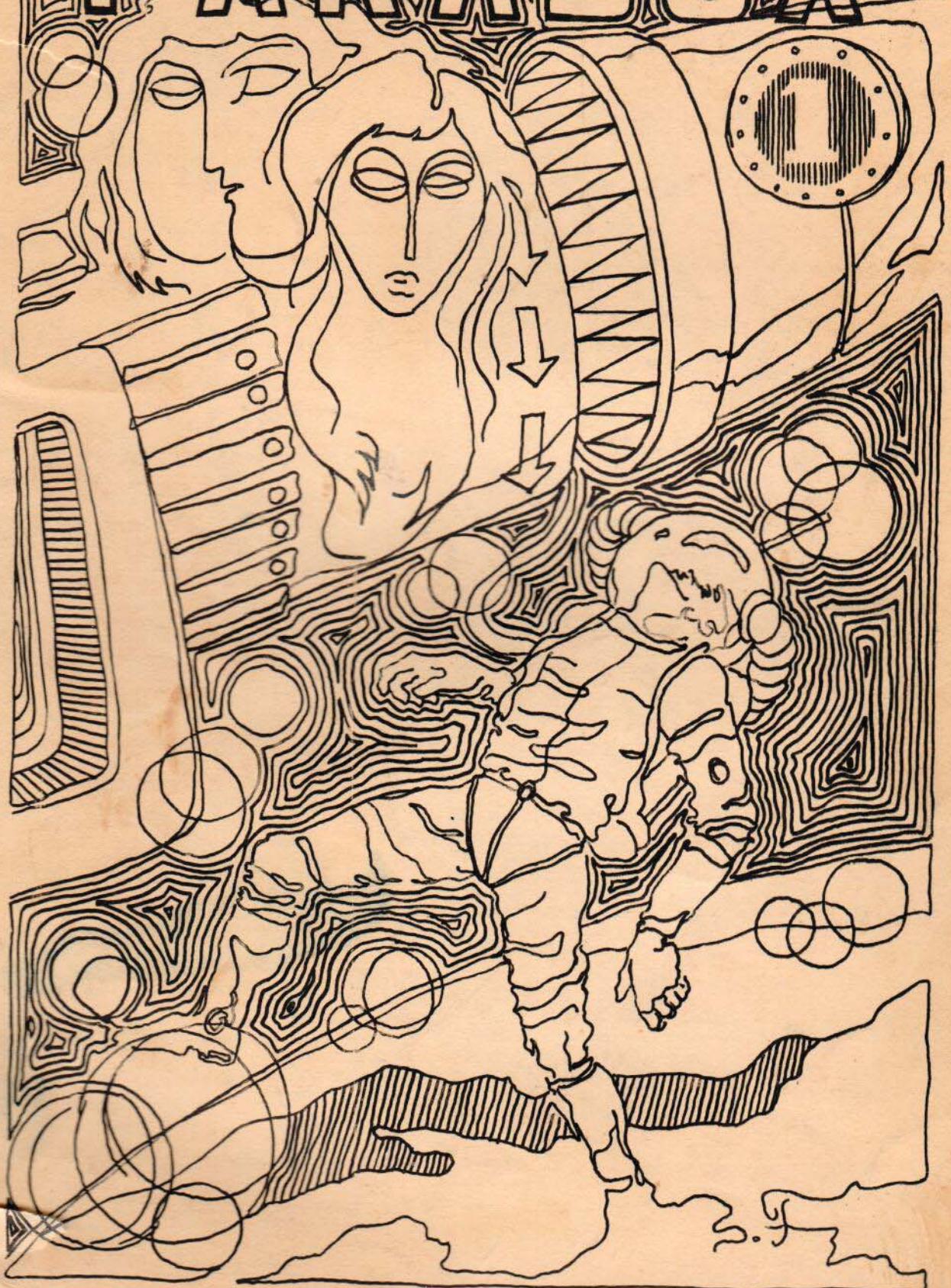

PARADOXE

complet -

UNIUNEA ASOCIAȚIILOR STUDENTILOR COMUNIȘTI
CENTRUL UNIVERSITAR TIMIȘOARA
CASA DE CULTURĂ A STUDENTILOR
CENACUL S.F. "H.G. WELLS"

Dedicind acest mănușchi de povestiri celei de-a III-a Consfătuiri pe țară a cenaclurilor de literatură științifico-fantastică, cenacul "H.G. Wells" își propune să prezinte un mozaic al preocupărilor sale, oferind, mai ales, foarte tinerilor săi membri prilejul unei confruntări de amploare.

P A R A D Q X

- Suplement -

S U M A R

- Vicrel Marineasa: Versuri
 - Marcel Luca: Chinta roială
 - Dušan Baiszki: Flăcările negre
Triunghiul albastru
 - Sandu Florea: Arlechinul de porțelan
 - Mihai Lupu: Ștafeta
 - Doru Treța: Coșmarul
 - Ivan Rosenbaum: Vă rog, schimbați cursul istoriei
 - Marcel Luca și Sandu Florea:
Infernul adevăr imposibil despre
M.B.G. (Marele Balaur Galactic)

TIMISOARA, mai 1973

EXISTENȚA ÎN PLAN

Visez la golul aproape sféric
pe care l-ăr lăsa Pămîntul
plecînd ...

1. Unghi de trai

Cheia în plan răstignindu-se;
Acrit, în plan și rînjetul
celui ce
mestecă adêvărul și spune:
Aici e unghiul ispitei, uite
bisectoarea din oficiu ...
Planul e singura
posibilitate de spasm.

2. Mișcare de revoluție

Se dezvoltă în plan
cu febră de segmente,
din unghiuri crispate;
O explozie caută adîncime,
o mare refluxul.
Planică și revoluția
ce înseamnă existența planetei ...

3. Cristosul planic

Există un Cristos unghiular
cu rotulele frînte,
bătut sălbatic în puncte,
marcat de limite-surpriză.
Si dincolo de singe, prelung,
tulbură extinderea
de care dispunem

4. Fortarea planului

O băutură liniară, ascuțită,
îngustă;
Vene cu singe punctat
Glonțul în unghi
Moartea în linie
Foamea păralelă
• • • • •
Ochii, depărtații, desfundă sfera.

GROTESCA GENEZA

Avea un astru-n burdihan
și alții trei trăgeau la mal;
Intr-un picior cocea o lume
ce-o vom trăi și-o iubi-o ...
cu sfertul ei de mîl uscat ...
Si-n ochi lucea deja lumina
ce ne-o păstra înfiorat
cînd vom fi iar în osul putred
un mîl tenace și uscat ...

CHINTA BOALA

Pentru foarte multă lume, faptul că savantul Alexander Foreeman a murit în urma unui infarct în timp ce juca o partidă de poker, constituie un amănunt anecdotic. De altfel, aceasta a fost poate cel mai bizer om de știință din cîți a cunoscut secolul nostru. Nu pentru că aducea prea puțin cu imaginea pe care ne-o facem îndeobște despre cei care trudesc însăillind complicatele formule ale Cunoașterii, ci pentru că a fost un aventurier în sensul complet al cuvîntului. A trecut furtunos prin viață, fascinat cînd de o idee explozisă prin nonconformismul ei, cînd de o afacere, uneori destul de murdară, cînd de c femeie a cărei existență sinusoasă a traversat grăbită Hong-Kongul, Marsilia și Dakarul, pentru a sfîrși inexplicabil în apele metalice ale golfului Hudson.

L-am cunoscut pe Al, pe cînd își construia modelul matematic al teoriei sale despre universurile simetrice bidimensionale.

Intrucîtva mă speria omul acesta care, după o noapte de betie, dovedea să două zi o energie de multe ori tiranică, decarece controla cu exigență gălăgioasă aproape toate operațiunile de lucru, spre disperarea programatorilor. Il vedeam mai îmblînzit doar atunci, cînd, cu miinile în buzunarele halatului, privesă minute întregi curgerea silentioasă a benzilor magnetice sau zvînetul cartelelor perforate.

Imediat după ce și-a publicat lucrarea, s-a "îmbătat porcște" cum obișnuia să spună. Parcă îl văd, cum în noaptea aceea, spre stupefactia "lunii bune" din uriașul salon al "Hiltonului", s-a urcat pe masă, măturînd cu piciorul cupele de șampanie pentru a-și expune teoria și "pe înțelesul unor capete pătrate":

- Înțelegi madam' - se adresa el mai mult unei matroane care-și tremura speriată gușile suprapuse la o masă în apropierea noastră - Înțelegi madam', în universul ăsta cu două dimensiuni, lumile stau dracu' știe de ce două cîte două, simetric, cum ai sta dumneata în față oglinzi, și, curge inexorabil spre linia aceea de contact, pentru a dispărea... Dispar... Unde?! Ce se întimplă cu lumile acestea în care timpul - timpul pe care voi îl consumați aiurea - curge altfel?... Oh, nu te sterge pe frunte cu servetelul, mădărăști și șifonezi cine știe ce univers rational! Ha, ha, ha!...

M-a luat cu forță aproape în sala de joc.

Era un pasionat al pokerului, aşa că în seara aceea, beat cum era, a pierdut aproape tot ce cîştigase în ultimii doi ani de muncă intensă. La ultimul tur la care mai putea merge, părea că îşi revenise. Nu mai fuma ca pînă atunci și un soi de nepăsare brutală fi strălucea în ochii negri, în timp ce-și inchidea carnetul de cecuri.

A luat cărțile încet, filindu-le îndelung. Din spatele lui, am văzut pe rînd o rigă de treflă, un as de treflă... un val de treflă, un nouar de cupă, și un decar de ... treflă. Trebuia să-și încerce șansa. A intrat, decartind nouarul de cupă. Cînd a luat cartea, a sprins o țigare, începînd încetișor să fie leze. Nu știu de ce, dar cînd am zărit colțul negru al treflei, poate unde o doream cu aceeași ardcare ca el, am știut că-i intrase dama de treflă. Așa era! Am făcut eforturi aproape supromenești să nu mă trădeze; avea chintă roială la as. L-am văzut însă pe Al, crispîndu-se tot mai vizibil. Partenerii de joc, îl studiau concentrati. El, nu înceta să-și privească cartea care-i intrase. O descoperise aproape cu totul și atunci, am început să deslușesc și eu ceva: cele două imagini ale damei păreau că alunecă, la început imperceptibil, apoi tot mai vizibil spre linie oblică care le intersecta. Alb ca varul, Alexander pușe cartea pe masă și cu teții am fost martorii dispariției rapide a peliculei pe care erau fixate imaginile. În cîteva secunde, mai rămăsese vizibilă o dungă oblică, vag tremurătoare, care se stersese și ea în cele din urmă.

Cînd ne-am ridicat privirile de pe triunghiul de plastic acum de un alb-mat, Alexander Foreman continua să-l privească cu o stăruință care nu mai avea un scop anume. Murise.

FLACARIUR NEGRE

Stă comod într-un sezlong și se leagăna cu fundul în gînduri. Pare că doarme. Tresare din cînd în cînd, începe din nou să se legene, închide ochii și iar îl fură visele. În fața lui, în cămin, cîteva surcele de brad poartă cu zgomot acompaniind dansul flăcărilor.

Criștea oftează. Este scriitor de literatură științifico-fantastică, trebuie să scrie și nu-și poate aduna gîndurile. Cînd reușea cîtva cum să le adune și să-și întregească o idee, cîte o imagine disparată, dar stăruitoare, scoase totul. Vrea să se scoale, să ia o coală de hîrtie și un creion și să scrie ceva, crice, numai să scrie. Trebuie să se gîndească la ceva serios.

Zîmbi, cînd își aminti de ultimul său personaj, omul care mizase totă averea lui la un joc de poker, ca la urmă să incremească, văzînd cum pe carte salvatoare cele două universuri bidimensionale încep să se conopească, dispărînd spori împreună și, lăsînd în locul lor doar galiciunsa nevinovată a unei cărți albe,

Li plăcea să credă că prin ceea ce lui se plimbau roboți, comisari de poliție cu gulere ridicate în căutarea unor hoți de creiere electronice sau de inventatorii geniali ajunși uneori în pragul nebuniei, rachete extraterestre apărute suspect din cîte știe ce galaxie, trimise de o lume poste mai civilizată, chimisti căutînd formula nemuririi, dincozuri carnivori, pterodactyli ce se înmulțesc rapid, fiind pe planetele lor viscoase, uriașe ghemotice de mătasea bicoastei.

I se păru că sude cîntecul strîndat al unui cocoș. Imaginea neclară a păsării de curte îi trecu prin minte dar o slungă, semănînd prea puțin cu celelalte întruchipări ale imaginatiei sale mai monstruoase, mai imposibile, dar ale lui.

Afără se întunecase. Obiectele din casă începuseră să se miște, să umble, să vorbească între ele. Ballerina de poșelan cu frumusețe ci rochiță azurie, sărișe de pe soalu, începînd să danseze pe pian, acompaniată de piticul grăsuț cu scufiță roșie care fugea pe cleviatura pianului. Cucul cel bătrân, din cîte se ridi la balerină și pitic, cerînd categoric liniște.

Criștea se uită furioz spre geam; crezînd că scalo să îl privi fix un bolbur cu douăsprezece capete. Nu zări nici un bolbur dar observa un ceva poste mai groaznic, care-l rupse definitiv de

lumea gîndurilor sale.

- Gina, arde casa cea veche de peste drum! - se trezi el strigînd.

Tînăra lui soție se opri din lectură și, lăsînd carteau pe masă, îl privi mirată.

- Cristi, ai vedenii! Vezi bine că nu e nici un foc. Nu se văd flăcări... Ești obosit, dragul meu. Mai bine ar fi să te culci astă seară mai devreme.

Se simtea, nici el nu știa de ce, oarecum vinovat. Oftă, apoi se sculă din sezlong, încercînd să pară cît mai liniștit. Se îndreptă spre dormitor. Imaginea flăcărilor negre lii sfredalea creierul. Și totuși flăcări nu puteau fi. Gina nu văzuse nimic... Totul se datora, desigur, oboseliei.

Ajuns în fața ușii dormitorului, încetini pașii, apoi, răzgîndindu-se, coborî treptele ce dădeau spre curte. Imaginea celei lalte clădiri lii apăru în față. Cristea încremeni. Casa ardea cu flăcări negre. Il cuprinse spaimă. Un țuuit enervant îl asaltă. Ar fi vrut să strige. Nu reuși să scoată decît un sunet slab. Încercă să fugă în casă, dar nu putea să facă vreo mișcare. Ceva nevăzut începea să-l tragă spre casa părăsită. O forță inexplicabilă îl silea să se îndrepte spre stradă. Încercă să se impotrivească. Era un efert fără rost căci era atras mereu însințe. Poarta de la curte se deschise singură. Păși în stradă. Vizavi era casa cea veche. Flăcările negre care mai însințe jucau deasupra acoperișului. se micșorau pe măsură ce se apropiă.

A ajuns. Nu mai observa nimic deosebit. Trase aer în piept. Nu mirosea a ars. Nu simtea nici o căldură. Au existat într-adevăr acele flăcări înselătoare? Nu era oare un miraj? Și totuși atracția fusese un fenomen real. O simțiase.

Străbătu curtea casei și intră în livadă. În mijlocul livâzii se afla ceva strălucitor. Nu, nu se poate! Se frecă la ochi. Nu doarme! Fără îndoială, este o navă... poate chiar extraterestră. Deodată se simți eliberat de forța invizibilă și abia în clipe se îl cuprinse spaimă, o spaimă sălbatică, cînd înțeleseră că din ei s-a desprins un trup, o siluetă imaterială care se îndrepta spre nava fosforescentă. Il văzu pe celălalt cum urcă și pătrunde în tericrul sferei, care, după puțin, se înălță fără zgomot, sprijinindu-se pe o coloană lungă și rece de flăcări negre.

TRIUNGHIAL ALBASTRU

In noaptea aceasta vreau să dorm liniștit. Sunt obosit. Motivul zbuciumului meu nocturn este tabloul pe care l-am văzut cu două zile în urmă, în piață de vechituri. Acum este al meu. Nu-i cunosc autorul, fiindcă, cine știe, acesta o fi dorind să rămână anonim. N-are importanță. Știu doar că îmi place. Il privesc. Reprezintă cîteva cercuri, iar în centru se vede un triunghi albastru, atît de albastru încît privindu-l îmi fug toate gîndurile.

Sunt totuși că obosescă mă biruire. Mai privesc o dată tabloul agățat pe peretele din fața mea, sting lumina și mă culc. Somnul mă fură imediat. Încep să visez. Mă văd șlergind prin piață spre un tablou aidoma cu al meu. Ajung la el. Cînd privesc mai bine observ că este complet alb. Nu, nu se poate!

Mă trezesc din somn. Aud, sau mi se pare că aud învîrtindu-se o cheie în ușă. Aprind lumina. Uitasem aseară cheia în broască. Privesc spre tablou. Pentru un moment mi s-a părut că e alb. Ba nu. E același cu cel de ieri. Visez și cu ochii deschiși. Cred că obosescă să vînă. Oftez usurat că totul e-n ordine și mă culc.

X X

X

Oare ce-am pătit azi-noapte? Știu că psihicul nici mărturie nu a efect sănătos. Dar nu mă dumiresc de ce am transformat totuși tabloul acesta într-o obsesie. Parcă aş fi înrămat și agățat pe perete un lez de mare valoare, aşa mă impresionează pînza sănătoasă cu triunghi albastru în mijloc. Parcă aud și scum o cheie făcută și cindu-se în broască. Caut să-mi explic fenomenul, să mă linjștesc. Mă chinui degeaba. Mă apucă durerea de cap. Cine m-a pus să compăr tabloul acesta? Mi-am schimbat deodată, fără să-mi dau seama, atitudinea față de un obiect pentru care acum două zile aş fi dată oricît.

X X

X

A mai trecut o zi. Cînd am venit acasă de la serviciu, triunghiul albastru mi-e sărit imediat în ochi. Cu greu îmi dă

lipesc ochii de la el. Mă culc seara cu impresia că am uitat de el. Încerc să adorm. Culcat, îmi reamintesc de noaptea trecută.

Chinuit ca și aseară de gînduri, reușesc în cele din urmă să adorm. Mă văd într-o rachetă albastră, plutind prin spațiul negru, spre o planetă îndepărtată. Văd apoi cum racheta se îndepărtează de mine, părăsindu-mă, se face tot mai mică, mai mică, pînă cînd ajunge între niște cercuri. Nu, nu se poate! Mă trezesc și sar din pat, trezit iar de același zgomot de cheie. Cheia e tot în ușă. Deschid ușa și ies pe corridor. Nimeni. Becul de serviciu clipește, luminînd slab scările. Intru înapoi în cameră fără să privesc tabloul. Mă aşez în pat obsedat de aceleasi gînduri care parcă-mi sfredelesc creierul.

x x
 x

În ziua următoare mă învoiesc de la serviciu din pricina unei dureri violente de cap. Mă duc acasă, sperînd să dorm pînă la doua zi.

Mă lungesc în pat. Inchid ochii. Triunghiul albastru, veșnicul triunghi albastru, mi s-a lipit parcă de retină. Il văd perfect și cu ochii închiși. Ridic puțin plecapele.

Nu-i adevărat! Văd în fața mea o rachetă albastră, înaltă cât camera mea. Se deschide o mică trapă. Ființe extraterestre? Nu-mi vine să cred. Să am oare vedenii?! Nu am vedenii. Văd clar cum ființele acelea mici, chiar foarte mici, încep să coboare plinind spre podea.

Nu mai simt nici o durere. Încerc să mă ridic. Imi adun toate forțele, dar în zadar. Parcă simt prins într-o menghină. Ființele acelea se opresc lîngă piciorul meu. Brusc, o durere surdă îmi cuprinde tot corpul ca apoi să mă lase tot aşa de repede. Nu înțeleg ce se întîmplă cu mine. În minte îmi apar gînduri străine. Să fie oare ale mele? Nu simt ale mele. Imi cunosc bine firea. Capul meu a devnit un receptor stricat, care nu-i în stare să prindă un post. Nu înțeleg nimic, nu-mi înțeleg gîndurile. Undeva, în fundul inimii mele, nu rabd să fiu maltratat. Imi adun toate forțele și sar în picioare, sub tablou. Racheta dispăruse fulgerător împreună cu ființele acelea mici. Ce vis urât a fost și asta. Trebuie să ascund undeva tabloul. El iau din cui. Ceva nu-i în regulă. Il întorc. Privesc nedumerit. Triunghiul albastru nu mai este. Locul lui rămasese un gol.

ARLECHINUL DE PORTELAN

1.

Combinezonul era glaben, avea dunghi roșii pe mîneci și pe guler, pantaloni largi acoperiți cu buzunare și buzunărașe, cizme argintii asortate cu o pereche de mănuși din cauciuc moale, elastic. Prinsă la buzunarul de la piept insigna de galactonaut de elită pendula peste brațul fotoliului lovindu-se cu un zgomot sec de oțelul cu reflexe viorii ce acoperea pupitrul de comandă.

Klaus privea năuc grămăjoara de stofă galbenă din fotoliu, cizmele și mănușile împrăștiate prin cabină, beculetele cadrelor ce clipeau intermitent, căutînd să înțeleagă ce se întimplase. Se aplecă înainte uitîndu-se după fotoliu, cotrobăi prin cușeta de dormit înglobată într-unul din pereti, privi îndărătul pupitrului de comandă, apoi se opri în mijlocul cabinei simțind cu i se mosie picioarele, INCAPEREA ERA GOALA!

....

....

....

2.

... Si acum o visase. Clădirea aceea mare, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întinderi plate, netedă ca-n palmă. Par că-l înconjura din toate părțile și de oriunde o privea îi arătă altă față. Un paralelipiped lucios, un cerc turtit, un tunel îngust fără lumină, o roată, ceva nedefinit, uriaș, apăsatior ca o pecingine, caldă, amară și toate acestea la un loc, amestecate. Sau un triunghi, o pară, da, o pară, un semicerc frînt, un romb cu colțuri retunjite, o ceată. Si iar, amestecate. Apoi "arlechinul". Ființa aceea plăpîndă, mică, îmbrăcată în haine colorate stridente. Si în carouri. Li spunea ceva. Antigravitație. Da, antigravitație. Si arăta spre clădire.

Vru să se scoale din fotoliu. Renunță însă. Întotdeaun era așa. Ametit. Cînd se trezea. Privi cu ochi tulburi, umflăți, cadrele, manetele, peretii lucioși, mapele de diferite culori, desfăcute, risipite, ecranele mari și mici ce ocupau spațiu și în care se afla. Erau aproape, foarte aproape. Trebuia să aibe grija să nu se lovească de ele, să le dea la o parte cînd voia să se miște. Apoi suprafețe albe, mate, dușumea în carouri, lumină difuză, colțuri întunecate. Si fotoliul în care stătea. Din piele fină, neagră, cu luciri metalice. Si lîngă el dulăpicorul cu hrană concentrată. Pătrătos, cu muchii întărite cu plastic. Roșu. Si în fapt

lui tabloul de bord plin cu beculete de control așezate pe două rînduri, suprapuse. Cel din stînga, din capăt, unul verde, era aprins și clipea. Turnul de control ceras o convorbire.

Să auzi un țiriiit îndelung. Suprafața mată a unui ecran se lumină și un chip tuciurii ce zîmbea dezvelind un șirag de dinți de-o albăstă strălucitoare înundă dreptunghiul de cristal.

- Bună Dane! ... Cum te simți? ...

Voceea tuciurii era calmă, plăcută, și timbrul ei melodios încălzea atmosfera rece, de laborator, a cabinei. Dan reglă cu o mînă calitatea imaginii apoi își schimbă poziția lăsîndu-și capul să-i cadă pe spătarul fotoliului.

- Bună! ... răspunse el cu o voce seacă. Mă simt al dracului de bine! Mai durează mult toată povestea asta?! ...

Tînărul făcu un gest liniștitor cu mîna și ridică în fața ecranului o tăblită metalică pe care erau însemnate o mulțime de cifre.

- Încă puțin, Dane! ... Turnul de control anunță că peste cîteva minute generatorul antigravitic va intra din nou în funcțiune, de data asta cu capacitatea maximă. Apoi experiența va luă sfîrșit. Cuplează sistemul de protecție conform acestei scheme! ...

Plictisit, Dan întinse mîna spre pîrghia din droapta să și o roți cu degetul, încet, pînă în dreptul unei cifre albe ce contrastează puternic cu fondul întunecat al aparatelor. Apoi își treceu mîna prin pămul tăiat scurt, țepos, puțin încărunțit, făcînd vizibile semnuri pentru a-și stăpîni căscatul. Deși dormise aproape patru ore se simțea obosit. Regretă că acceptase să ia parte la această expediție. Întors nu de mult dintr-o expediție în galaxia Andromeda, își patrecese concediul pe una din stațiunile de pe Venus cînd auzise pe tru prima oară de doctorul Klaus și experiențele lui cu unde antigravitice. Poate nu se afla aici dacă nu era "arlechinul". Însă de cînd găsise pe o planetă moartă, pustie, în Andromeda, îl simtise așa de apropiat încît părea că face din totdeauna parte din ființa lui. Apoi a fost visul. Visul mai cles, straniu, tulburător, care se repetă mereu. Din ce în ce mai des. și întotdeauna celași. Clădirea enormă, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întinderi plane, netedă ca-n palmă. Parcă-l inconjură din toate părțile și de orund o privea îi arăta altă față. Un paralelipiped suriu, un arc turtit, un tunel îngust fără lumină, o roată, ceva nedefinit, urias, apăsat, ca o pacigine caldă, amară, și toate acestea la un loc, amesticate. Sau un triunghi, o pară, da, o pară, un semicerc frînt, un romb cu colțuri rotunjite, o cestă. și iar, amestecate. Apoi "arlechinul". Un arlechin, nu cel pe care-l știa, ci altul, insuflat,

plin de viață. Și în același timp plăpind, mic, îmbrăcat în haine colorate. Strident. Și în carouri. Îi spunea ceva. Antigravitație. Da, chiar să, antigravitație. Și arăta spre clădire. Clădirea aceea mare, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întindere plate, netedă ca-n palmă.

Cred că va afla ceva în legătură cu toate acestea lăsând direct contact cu antigravitația. Vreo senzație carecare, vreo altă deosebită. Sau poate găsea în felul acesta o modalitate de a scăpa de monotonia perioadei de odihnă impusă cu sănătate străsnicioare de Comandamentul Suprem al Săpătului tuturor galactonauților de cursă lungă care se întorceau din misiune. Niciodată nu știa că a fost motivul adevărat. Se prezenta ca voluntar și acum iată-l închis într-o cușcă de metal înconjurat de zeci de aparate care îl înregistrau pînă și ceea mai mică reacție. Însă nimic nu se întimpla în cele două săptămîni de când se afla aici. Aceleasi gesturi, aceleasi convarbiri cu tuciuriul, aceeași senzație de somnolență pe care o încerca în fiecare zi, același vis. Și astăzi. Ori lucrul acesta îl înnebunează.

S-ar putea să piezi legătura cu turnul de control, continuu tuciuriul. Nu va dura mult. După ce totul se va termina poți să-ți continui linistit concediul. La revedere. Pe mîine...

Ecranul se stinse. Dan mormăi ceva în chip de salut și se răsuci în fotoliu căutîndu-și o poziție mai confortabilă. Deschide dulăpiorul cu marginile roșii și alese la întîmplare cîteva din globoiele infășurate într-un înveliș protector, transparent. I se făcuse foame. După ce se încredință că erau în bună stare le înghesue la repezeala.

- Hm, iarăși frigură de pasăre, se gîndi el, Puteau născă-și deoarece să-mi ofere un meniu mai variat!...

Scoase din buzunarul de la piept un șervețel și își șterre, mai mult din obârșină, colțurile gurii, tamponîndu-și îndelung lângă ele. Apoi cu un oftet închise dulăpiorul.

Cîteva beculete de pe tabloul de bord se aprinseră în jurul luminiță difuză care învăluia cabină își micșoră treptat intensitatea. Contururile aparatelor își pierduse treptat din agresivitate devenind mai mol, mai sinuoase și numai licăruil rece al cadrelor fosforescente trăda prezența lor în încăperă.

Dan căscă și se îndreptă din spate întinzîndu-și brațele deasupra capului.

- Generatorul antigravitic e intrat în funcțiune! își spuse el, privind un mic ecran al cărui acă indicator oscille imperceptibil. Deși e la capacitatea maximă nu s-a întîmplat nimic deosebit. C

obicei. Se pare că organismul omenește poate suporta cu ușurință undele antigravitaționale.

Iși încrucișă mîinile pe piept. Fără să vrea degetele sale pipăiră stofa combinazonului în partea dreaptă a pieptului unde o cută a țesăturii ascundea un obiect tare de formă lunguiată. Zîmbi. "Arlechinul" era la locul lui. Ii confecționase un buzunar special în căptușeala combinazonului și nu se despărțea niciodată de el. Nu-și putea explica atracția puternică pe care o simțise încă din prima clipă de când îl văzuse. Poate culcarea sau strălucirea lui neobișnuită ce-i atrăgea irezistibil privirea. Sau senzația aceea de bucurie amestecată cu neliniște. Atunci când îl țineasă în palma. N-ar fi putut să spună. Îl găsise în imprejurări dramatice imprimate pentru totdeauna în memoria lui.

.....

— Aici "Vega"! Aici "Vega"! ... Răspunde! Unde ești? Aici "Vega"! Dacă te află în viață, răspunde! Aici ...

Voceea lui HNU se auzea din ce în ce mai slabă. Apoi recepțoarea din cască amuțiseră. Se așeză. Nu-l mai ținea picioarele. Rătăcise în neștiere prin labirintul galeriilor, lovindu-se de peretii lor colțuroși și întrând pînă la briu într-o mocîrlă fosforescență galbenie. Era pierdut. Nu găsea nici o ieșire care să ducă la suprafață. Numai fundături. Și peșteri. Mari, immense, întunecătoare. De undeva, de sus, se prelingeaau tot timpul firisoare de pămînt amestecate cu nisip. Îl loveau pe umeri, pe piept, pe picioare. Ridică mâna și își șterse cu mânea vizorul căstii. Atunci o văzu din nou, Statueta. Uitase de ea. O strîngea în pumn și numai brațele ei firave, ridicate mai sus de înălțimea umerilor ei înguști, acoperite cu o îmbrăcămîntă în carouri, i se mai zăreau. Nu era mai înaltă de o palmă. Avea o culcare albăstruie iar capul minuscul, era acoperit cu un fel de tichie albă împodobită cu deliciuri negre, mari și rotunzi. Ii plăceaștrăiile fine ale feței. Și picioarele fragile, răsucite. Și discul spiralat pe căstăea. Totul. Nici măcar nu știa, în ce galerie, în ce peșteră, o găsise. Se trezise că o țineea strîns în mîna. Peocă o avea de o vesnicie. Prin nănușă îl simțea răceală. Plăcută. Calmantă.

— Aici "Vega"! Aici "Vega"! ... Răspunde! Unde ești? Aici.

Îl căută. Cu răbdare. Dar cît? Radicemîțatorul îi se defeca în cădere și "Vega" nu-l va putea localiza niciodată... Cum a reușit HNU să repară avaria?... Sigur, HNU știe ce face. Planul este blesstemăță nu-i va veni și lui de hac. Când se ia laconava se pierduse de convoi și ajunsese pe aciul ei bureros nîmio nu ar fi

că se vor lovi de greutăți aproape de netrecut în încercarea lor de a repara avaria. Găuri uriașe, hactice, perforau totul alcătuind un peisaj dezolant, cenușiu. Din cînd în cînd bubuituri și scuturături ale terenului avertizau că undeva în interiorul planetei se produceau, datorită structurii ei poroase, alumecări și prăbușiri de pămînt care periclitau echilibrul unor mari întinderi de la suprafață. La început nu s-a întîmplat nimic. Apoi galațonava a început să se scufunde. Încet dar sigur. Terenul ceda. Trebuiau să se grăbească, dar înlăturarea avariei întîrziea. Ordinatorul principal indică leziuni serioase la unul din motoarele fotonice. Nu mai aveau timp să-l repare. Situația era critică.

Lui fi venise ideea salvătoare. Găurile care străpungeau ca pe un cașcaval terenul din jurul navei trebuiau umplute cît mai repede cu o masă plastică specială care să întărească puternic după cîteva minute atingînd duritatea otelului. Păsise pe solul poros, moale, afundîndu-se pînă la genunchi sub greutatea aparatelor. Recuse aproape o jumătate de oră și reușise să pună la punct instalația de injectare a plasticului cînd trepidăția care o simtise sub tălpi fu primul semn. Nu a mai putut sări înapoi. Crusta subțire de nisip dare ascundea o largă crăpătură a terenului cedase. Mai apucase să declanșeze injectarea plasticului. Apoi urmase cădereea. řocul. Iși pierduse cunoștința...

- Aici "Vega"! Aici "Vega"! ... Răspunde... Unde ești? Aici...

Ii venea să strige. Să tiptă. Să-i spună unde se află. Strînse mai tare în pumn statueta. Suprafața ei dură, rece, i se lipi de palmă, dîndu-i o sensație de liniște. Se calmă ca prin farfure. Ce reacții copilărești! iși spuse. Tot nu-l putea audii nimănii. N-avea nici un rost să se agite. Desigur era obosit. Trebuia să se odihnească. Astea în primul rînd. După aceea ...

Se ghemui în dosul bolevanului pe care stătuse și strînsă statueta la piept. Nu observă că aceasta își schimbă culoarea. Atunci începu să-o viseze pentru prima oară. Clădirea aceea mare, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întinderi plate, netedă ca-n palmă. Percă îl înconjura din toate părțile și de oriunde o privea îi arăta altă față. Un paralelipiped auriu, un arc turtit, un tunel îngust fără lumină, o roată, ceva nedefinit, uriaș, apăsat ca o pecinegine. Caldă, amară, și toate asta la un loc, amestecate. Apoi "arlechinul". Un arlechin însuflat, plin de viață. și în același timp plăpînd, mic, îmbrăcat în haine colorate. Student. și în carouri. Ii spunea ceva. Antigravitație. Da, antigravitație. și arăta spre clădire. Clădirea aceea mare, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întinderi plate, netedă ca-n palmă.

Cînd s-a trezit era în cabina lui de pe "Vega". HNU nu renunțase la căutarea lui. La un moment dat se întîmplase un fenomen straniu. Undeva în adîncul planetei se afla ceva care reflecă undele radio. Acolo l-a găsit. Dormea lîngă un bolovan ținind în mînă un obiect ciudat care semăna cu un arlechin de portelan. El reflecă undele radio.

• • • •

Statueta aproape se pierdea între palmele lui. O privi îndelung trecîndu-și vîrfurile degetelor pe suprafața ei lucioasă apoi o puse încetîșor pe pupitrul de comandă. În semiîntunericul cabinei "arlechinul" căpătase o culoare cenușie.

3.

— Niciodată pînă acum, spuse doctorul Klaus, omenirea n-a luat contact cu alte ființe ratiionale. Am explorat mii de planete, sute de sisteme solare, astronavele noastre au străbătut mii de miliarde de kilometri dar fără rezultat. Iată însă acest lucru e pe cale să se întîpte. După informațiile primite, în regiunea galaxiei Andromeda a izbucnit EXACT IN LOCUL de unde plecase cu cîțva timp în urmă ultima noastră expediție o emisie intensă de unde antigravitice artificiale. Erau dirijate în fascicol și măturnau spațiul înconjurator parcă căutînd ceva.

Doctorul se opri în fața unui tablou electronic și manevră cîteva butoane. Un întreg perete se lumină și o hartă cosmică la scară mare apără în fața asistenței.

— Undele antigravitice artificiale au apărut și în alte puncte ale universului cunoscut. Priviți această hartă! ..

Cîteva luminiști se aprinseră indicînd locurile unde fusese să detectate emisiunile.

— Din studiul acestor emisiuni s-a reieșit un lucru foarte ciudat, spuse doctorul Klaus. ABSOLUT TOATE fascicolele de unde antigravitice urmăresc traseul de întoarcere al expediției din Andromeda. Iată: Vega, Lebăda, Alfa Centaurul. Urmează Pămîntul probabil. Trebuie să fim pregătiți. Poate niște ființe ratiionale vor să ia legătura cu noi. Nu știm cu ce intenții. Comandamentul Suprem al Spațiului noastră solicită sprijinul. Experiența cu unde antigravitice pare o efectuam va arăta modul de comportare a organismului omenești că aceste solicitații noi. De aceasta depinde succesul sau insuccesul viitoarelor noastre acțiuni.

Pe ecran, în locul hărții, apăruse imaginea unei cabine strîmte, întesată de spante. Înfundat în fotoliu, stînd într-o poziție comodă, Dan ronțăia ultimele pastile pastile cu hrană aflate la indemînă în dulăpiciorul de culoare roșie de la baza fotoliului.

Costumul lui galben apărea ca o pată luminoasă în mijlocul ecranului său, adumbrind și mai mult colțurile întunecoase ale cabinei unde abia se zăreau cîteva cadrane fosforescente.

4.

Zumzetul neobișnuit ce se auzea cu intermitență îl scoase pe Dan din toropeala în care căzuse. Ridică capul și ascultă cu interes. Așa ceva nu se mai întimplase pînă acum. Sunetul straniu creștea în intensitate ca apoi să se piardă într-un fișit continuu, nedeslușit.

Venea de undeva din direcția ecranului principal. În apropierea lui, așezat pe tăblia pupitrului de comandă se afla "arlechinul". Observă cu uimire cum statueta își schimba culoarea urmărind astfel modulațiile sunetului. Acum era roșie, sîngerie. O luă în palmă și o examină pe toate părțile. Ii cunoștea pe de rost cele mai mici adîncituri, toate muchiile, toate proeminențele. Nu avea nimic schimbat. Oare undele antigravitice să fi avut vreo influență asupra ei?... Puțin probabil. Trebuia să reacționeze pînă acum. Atunci? ...

Se ridică din fotoliu și controlă indicațiile cîtorva separate. Frecuvență mai mult de zece minute de când generatorul antigravitic intrase în funcțiune. Aparatele nu arătau nimic anormal. Doar temperatura crescuse cu o jumătate de grad. Ar fi mai bine să întrebe turnul de control. Ei trebuie să știe dacă se petrece ceva.

Manevră cîteva butoane și așteptă. În locul chipului lui ciurui al dispecerului de serviciu pe ecran spărură liniile sinuoase, negre. Din difuzor nu se auzea nimic. Legătura era întreruptă. Nu se neliniști. Dispecerul spunea că, probabil, comunicațiile se vor întrerupe din cauza cîmpului antigravitational. Dar comportarea "arlechînului"?... Ridică din umeri. O fi vreo reacție la sunetele a materialului din care era alcătuit. Stătu cîteva minute destins, proptit pe spătarul fotoliului, cu ochii închiși. Apoi își trecu na peste frunte. La rădăcina părului se strînseseră mici brăboane sudoare. Cinci grade!... Temperatura crescuse cu cinci grade!... Întîmplă ceva. Se foi neliniștit. Deodată întoarse capul și privi spatele lui. I se păruse că aude o voce. Melodică, dulce. Își înpreună mîinile și le duse la bărbie. Începea să aibă halucinări. Știa că singurătatea prelungită are repercurziuni asupra sistemului nervos. Poate nu se odihnise îndeajuns... În ultimile zile avusese somnii... Sau sărățele s-au dereglat în aşa fel încît nu mai știe se întîmplă cu el... Cine știe?... Il înfuria gîndul că el, celanotă de elită arăta semne de slăbiciune.

— Pregătește-te Dan!... Te așteptăm!...

Iarăși. Auzea vocile de undeva din dreapta. Apoi din stînga.

De sus, De jos. De pretutindeni.

- Sînt aici, Dane! Incepem Marele Transfer. Vrabaobz trebuie recuperat... Te afli într-un hiperspațiu antigravitic.

Ecranul se luminase. Dan făcu ochii mari și scoase un ștrigăt de surpriză. Se ciupi de braț convingîndu-se că nu visează. În mijlocul ecranului se afla clădirea aceea mare, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întinderi plate, netedă ca-n palmă. Ii arăta mereu altă față. Un paralelipiped auriu, un arc turtit, un tunel îngust fără lumină, o roată, ceva nedefinit, uriaș, apăsător ca o pecingine. Caldă, amară, și toate astea îs un loc, amestecat. Și lîngă el "arlechinul". Un arlechin însuflețit, plin de viață. Și în același timp plăpind, mic, îmbrăcat în haine colorate. Strident. Și în carouri. NU ERA "ARLECHINUL" LUI. Ci altul. Unul identic cu statueta ce se afla la locul ei pe pupitrul de comandă. Iși revede nise la culoarea ei inițială și numai extremitățile brațelor și discul spiralat pe care stătea, mai băteau, palid, în roșu. Trebuia numai să intindă mâna și să-o spuce, să se convingă că există cu adevarat. Dar nu făcu nici o mișcare.

Fîntă de pe ecran îi spunea ceva. Antigravitație. Da, antigravitație. Și arăta spre clădire. Clădirea aceea mare, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întinderi plate, netedă ca-n palmă. O numea Marele Generator. Marele Generator Antigravitic. Cu ajutorul lui îl căutau pe Vrabaobz, emisarul lor spre alte lumi care suferise un accident, pietrificîndu-se. Reușiseră de mai multe ori să-l localizeze dar recuperarea eşuase de fiecare dată.

Deodată ființa începu să-și miște brațele vizibil agitată. Deși nu se auzea nici un cuvînt, înțelegea. Era în pericol. Marele Generator scăpase de sub control și arunca în spațiu imense cantități de materie antigravitică. Spațiul dintre cele două lumi putea fi rupt dintr-o clipă într-alta în punctul cel mai slab: acolo unde existau în ambele lumi concentrările cele mai mari de energie. Ori singurul loc de pe Pămînt unde se produceau unde antigravitive era simulatorul. Risca să fie absorbit dacă nu intrerupea funcționarea aparatelor.

Se ridică în picioare parcă împins de o mâna nevăzută și se repezi spre un dulap masiv vopsit în verde care adăpostea circuitele vitale ale cabinei. Apucă între degete mânerul nichelat și încercă să deschidă ușa. Fața îi se coloră brusc și se schimba încrengătindu-se în timp ce ochii îi ieșiră din orbite privind spre mâna care pătrunse în interiorul dulapului traversând peretele de otel gros de cîțiva centimetri. Mai apucă să vadă cum peretii cabinei încep să se estompeze treptat parcă mincați de o boală necrutătoare, la în-

ceput încet apoi din ce în ce mai repede, cuprinsind podeaua, tavanul, combinezonul cu mănușile și cizmele, toate lucrurile pe care le cunoștea atât de bine și fi deveniseră atât de familiare. Apoi leșină.

5.

Cei trei bărbați îmbrăcați în costumele portocalii ale Turnului de Control priviră cu emoție uriașă sferă de otel scufundată pînă la jumătate în baia de heliu lichid.

- Doctorul Klaus a hotărît să întrerupem experiența! spuse unul din ei, un ins mușchiulos, cu o față de măcelar, manevrînd pîrghia care comanda solirea băii de heliu. În cîteva clipe va fi sici.

Un giroplan ateriză pe acoperișul transparent al halei și un personaj uscățiv, mic de statură, își făcu apariția. Fără un cuvînt controlă nivelul la care ajunseșe heliul, verifică niște aparate pe care le adusese cu el, apoi se aşeză în fotoliul dispucerului de serviciu sprijinindu-și capul în mîini.

~~Dan~~ - S-a întîmplat ceva la Simulator, murmură el aproape neauzit. Am pierdut contactul cu Dan. Aparatele noastre au detectat o uriașă cantitate de unde antigravitice concentrată timp de cîteva secunde în jurul Simulatorului.

Își impreună mîinile, sprijinindu-le pe genunchi și se aplecă în față parcă covîrșit de gîndurile care-l asaltau.

- La ora asta noi nu putem produce această energie. Atunci cine?... Își aminti de emisiunile extraordinare de intense raze le detectaseră galactonații Comandamentului Suprem al Spațiului. Vega, Leîda, Alfa Centaur. Urma Pămîntul! Asta e! ... Pămîntul! Dar de ce? De ce?... Trebuie să afli neapărat. Poate a observat Dan ceva...

Cu mișcări îndemnătice, omul cu față de măcelar desurubă chepungul masiv aflat la fundea superioară a sferei și deschise ușa dublă care înhideea corridorului și acces spre cabina galactonauțului. Sprijinindu-se de o bară metalică împăstrată de elugări peretelui, Klaus străbătu repede micul corridor. În se bucură de mișcare. Ascultă cîteva clipe, apoi, încet, deschise ușa romboïdală a cabinei și păsi înăuptru.

III.

Combinezonul era galben, având dungă roșii pe mîneci și pe gular, pantaloni largi de acasăi culcate acoperiți cu buzunare și buzunărașe, cizme argintii assortate cu o pereche de mănuși din cauciuc negre, elastic. Prinsă la buzunarul de la piept, insigna de galactonaut de elită pencula peste brațul fotoliului lovindu-se cu

un zgomet sec de oțelul cu reflexe viorii ce acoperăa pupitru de comandă.

Klaus privea năuc grămăjoara de stofă galbenă din fotoliu, cizmele și mănușile imprăștiate prin cabină, beculețele cadranelor ce clipeau intermitent, căutind să înțeleagă ce se întimplase. Se șpălcă înainte uitîndu-se după fotoliu, cotrobăi prin cușeta de dormit înglobată într-unul din pereti, privi îndărătul pupitru lui de comandă, apoi se opri în mijlocul șapinei simînd cum i se înmoacie picioarele. INCAPEREA ERA GOALA! ...

"S T A F E T A "

Considerind că debaterile Consiliului nu vor ajunge, în felul în care se desfășurau, la nici o concluzie, Torr renunță să le mai urmărească și își căută o poziție cît mai comodă în fotoliul său. Privea absent jocurile cromatice de pe peretele opus și încerca să ghicească dinainte culorile de bază. Deodată, atenția îi fu atrasă de vocea răgușită a vorbitorului. Era dr. Mero, singurul specialist autorizat care se ocupa cu studiul civilizației ființelor evolute de pe planetă. Interzicerea oricărei influențări a dezvoltării lor fusese hotărิตă ce urmare a greșelilor săvîrșite de prima lor expediție. Torr îl însoțise deseori pe doctor în expedițiile sale, reușind în cele din urmă să și-l apropie spre surprinderea sa și a celorlalți.

Acum, calmul și taciturnul Mero dărîma cu siguranță obișnuită întregul eșafodaj al vorbitorilor precedenți. Pentru că în mod obișnuit nu participa la debaterile în consiliu, adunarea îl asculta cu atenție. De la început arătă că metodele propuse pînă acum erau aplicabile numai în cazuri extreme cînd nu mai existau alte soluții. Ele nu soluționau accidentul tragic care pusese sub semnul întrebării existența COMUNITATII ca bază înaintată de cercetări. Era evident că regenerarea nu mai putea fi aplicată întrucît antimateria rezultată întîmplător din funcționarea reactorului experimental al centrului principal de cercetări dezintegrase întreg sediul și cu el personalul atât de necesar acum. Dedublarea celor rămași ar fi luată în considerare dacă nu ar determina o serie de deficiențe în munca de cercetare. Torr accepta argumentele prezentate de doctor, dar fu surprins de propunerea lui; era o prea gravă încălcare a legilor lumii din care veneau. Mero susținea că Baza își va putea relua activitatea normală prin adoptarea unor indivizi ai civilizației locale. Aceștia, supuși unor tratamente speciale, vor putea ajunge la nivelul lor de dezvoltare. Amintea de inocularea directă a cunoștințelor, de activarea zonelor "amortite" din creierul oamenilor, de intervențiile la nivel genetic și altele. Menționa, la sfîrșit, că făcuse în cadrul laboratorului său unele experiențe care erau edificatoare în sensul celor expuse mai înainte.

Reacția Consiliului fu violentă. Protestele veneau de pretutindeni:

"Cum era posibil ca o LEGE să fie încălcată?"

"Cine i-a dat dreptul să folosească laboratorul pentru cercetări dubicase?"

"Muritorii nu vor putea ajunge la nivelul lor!"

"Nu se poate! Nu e posibil! Nu! Nu! Nu!"

X X
 X

Corabia "Santa Maria" părăsi coasta Mexicului pregătită să înfrunte întinderea pustie și vicleană a oceanului pentru a ajunge iar în patrie. Se intorcea cu o bogată încărcătură de aur și argint, fapt care îl ducea pe don Miguel, căpitanul vasului, mereu pe punte, cu ochii la orizontul după care se puteau ascunde pavilioanele negre ale corsarilor. Gîndul la nereușita posibilă a acestui drum și pierderea încărcăturii îl făcea să-i pună pe matelotii încontinuu la șmotru. Și de fiecare dată era nemulțumit.

După cîteva zile don Miguel se mai obișnuise cu gîndul că sub punte era un tezaur demn de un regat. În zorii celei de-a patra zi toti erau pe punte la posturile lor. De pe dunetă, căpitanul profitînd de vînt ordonă întinderea întregii velaturi. Matelotii, asemenea felinelor, se cățărau la vergi.

În sine se, don Miguel era mulțumit de echipajul său. Tinerețea și vigoarea oamenilor era întregită de experiența lui. Operațiunile se desfășurau după tot tipicul cînd, fără veste, corabia se poticni din mers și apoi se opri troznind din toate încheieturile. Arborada zbîrnăia întinsă, amenințînd să se rupă. Cîrmaciul, opintindu-se la timonă, încerca să iasă din vînt, dar cîrma nu răspundea la comenzi. Căpitanul ordonă precipitat strîngerea velelor și oamenii încercă să execute prompt ordinul. În sfîrșit velele erau legate iar de vergi. Marinarii neliniști așteptau o lămurire din partea căpitanului, dar acesta nu mai știa ce să credă. În plin ocean nava să părea că a eşuat pe un banc de nisip! Echipajul se uita la el însăși împăimînat. Încercînd un sentiment de neliniște se apropie de parapet și privi ... Înlăuntri cu mîinile pe balustradă. În vîrtejuri, o imensă formă albă se ridica la suprafață. Urletul de groază al marinilor îl făcu să se clătine. Căzu în genunchi alături de echipaj.

"Ave Marisi! Ave Maria! A..." Ca prin vis văzu ceva alb dominând tribordul. În dreptul său se deschidea în corpul alb un ochi căzăpic...

x x
 x

În cabina de comandă, Torr, la pupitru, urmărea pe ecranul central desfășurarea operațiunii de îmbarcare. În spatele său, Red, asistentul dr. Mero, supravegheea indicațiile aparatului telepatice luate din laborator înainte de plecare.

Torr privea intrarea ultimilor muritori. Un tânăr apărut cu o mică vîță ce își agita brațele păroase scotind sunete ciudătoare. Torr zîmbi și apăsa o manetă. Se aprinseră cîteva lumișnice...

x x
 x

Pe drumul Madridului, un călăret prăfuit duce la Curte un mesaj. "..... preasupusul vostru servitor, don Felipe Juan a găsit în largul insulelor Bermude corabia "Santa Maria", fără echipaj, avînd la bord întreaga încărcătură de aur și argint..."

C O S M A R U L

- ... Repet: robotii nu vor putea niciodată să ajungă la nivelul oamenilor! Ultimile cuvinte ale conferențiarului fuseseră însoțite de o avalanșă de aplauze. Publicul, eliberat de îngrijorarea ce-l obseda, nu-și putea ascunde bucuria. Conferențiarul ridică o mînă, cerînd cu modestie liniște.

- Și acum sănt gata să răspund întrebărilor dumneavoastră. Din fundul sălii se ridică un tinerel slabuț:

- Considerați, totuși, că robotii ne sănt în unele domenii superioiri?

In general, întrebările acestea prea personale îl cam deranjau, dar nu era cazul acum.

- Desigur! Acolo unde este nevoie de viteză, de îndemînare, acolo unde simțurile noastre nu pot permăpe nimic, cît și în locurile în care viața omului se află în pericol. Dar această aparentă superioritate nu înseamnă nimic. Robotii nu au decât rol de executanți, de simple uinelte ajutătoare. Cu ciocanul se bate mai bine un cui decât cu pumnul, cu toate acestea nimăni nu socotește ciocanul superior, deci mai intelligent decât omul. Hohotele de rîs aprobatore ale multimii inundară sala dîndu-i un sentiment în plus de satisfacție.

Un ziarist se ridică în picioare:

- Posibilitatea robotilor de a se reproduce nu creează prea multe formării unui popor, temenul nu-mi place, dar nu găsesc altul, care asemenei sclavilor din antichitate să ceară drepturi egale cu ale stăpinilor lor, oamenii?

Conferențiarul știa: începuse partea dificilă, răspunsurile la întrebările ziaristilor, oameni cu experiență în a pune pe cinste în încurcătură.

- Nu putem, în nici un caz, de altfel nămeni n-ar fi acceptat, să cerem oamenilor să renunțe la una din marile descoperirini ale tuturor secolelor: reproducerea robotilor. Gîndiți-vă numai cîți oameni vor trebui să muncească fizic, ba chiar manual, din cauza că trebuie să-i lăsăm în pace în privința aceasta. Să nu credeți că sănt fatalist, dar aici chiar nu avem ce face. Pe de alt parte, nu avem de ce ne teme: pentru crearea unui popor este nouă istoria ne învață, de o unitate de idei, de sentimente, de tradi-

dă teritoriu comun, de ceea ce se înțelege, în general, prin noțiunea de patriotism. Vă dăți seama că toate acestea nu pot fi realizate de niște mașini fără sentimente...

- De unde știți că nu au sentimente? Întrăbarea fusese pusă de o ziaristă.

O căntări în ochi, apoi spuse pe neașteptată rupind brusc bucuria ascunsă a unora că a fost pus, în sfîrșit, în încurcătură:

- Încercați! Faceți-i curte robotului dumneavoastră. Rezultatul, vă implez în numele științei, nu-l țineți secret!

Ziarista încercă să se slăture hohotelor de ris ale mulțimii, dar roșeata din obraz îi trăda sentimentele contrare.

El își dădu seama că publicul era definitiv cucorit. De altfel, nici nu era prea greu; cu totii doreau ca nolinistea zilnică să fie risipită într-un fel sau altul.

Un ziarist ceru permisiunea de a pune o întrebare.

- Nu credeți că ar trebui interzis prin lege că robotii să poarte aceeași infățișare, aceleași haine ca și oamenii?

- Pentru a vă putea răspunde la această întrebare trebuie să analizăm mai întâi cauzele care su dus la această situație: unii oameni având măle trebuir de făcut, de exemplu ședințe, interviuri și nedorind să meargă sau fiind în imposibilitatea de a cădea, și nevrind să lipsească, și-au trimis robotii. O astfel de soluție nu a satisfăcut; nu se poate trata cu o mașină, chiar dacă în spatele ei se ascundea omul, datorită unor reticențe pur umane. Nu sunt psiholog, ca să pot explica cauzele acestor reticențe. Soluția a fost găsită de psihologi: crearea unei infățișări cît mai umane robotilor. Așa s-a ajuns la situația de a discuta cu un cunoscut, fără a ști că de fapt vorbim cu robotul său. Paradoxal, s-a constatat că chiar atunci când știm că avem de-a face cu roboti cu infățișare umană, reticențele de care vorbeam dispar cu desăvîrsire. A introduce în astfel de lege însemnă deci să obliga oamenii să facă treburi pe care nu le dâmna. (Ceea ce nu va accepta nimenei). De aici rezulta atunci inutilitatea robotilor. Cu alte cuvinte, asta înseamnă a interzice existența robotilor. Dacă acest lucru ar fi posibil, într-adevăr, n-am mi-e avea nici o problemă. Conferențierul bău un paher de spă, apoi se întoarse spre sală așteptând noi întrebări.

O dată, privind înțintă cu ochii mari, căpruii în el, spuse:

- Atunci cum să-i deosebim de noi? Nu era o întrebare, ci mai mult o proponiție lăsată din temea ochilor căpruii.

În mod normal ar fi răspunsă printr-o butadă, dar, nici nu știs de ce, privirea ei nu lăsu loc ironiei.

- Într-adevăr, aceasta este o problemă în care nu-mi găsesc

de multe ori. (Mintea. Acum își dădu seama că, de fapt, trecuse peste aceasta cu ușurință.) Ne-ar trebui un criteriu de recunoaștere, dar, credeti-mă, aceasta este un lucru foarte dificil. Asemănarea este aproape totală. Trebuie căutat ceva caracteristic uman. (Vorbez în gol. Pur și simplu nu știa ce să răspundă. Deodată îl străfulgeră ideea.) Un singur lucru îl deosebește total pe om de robot: nu ideile creațoare, artistice, nu spiritul de sacrificiu (pentru a se sacrifică pentru oameni au fost creații) - e adevărat nu putem ști dacă acest spirit s-a transmis și generațiilor următoare - nu prin infățișare sau felul de a gîndi, ci actul sinuciderii. Nu s-au cunoscut cazuri în care robotii să se autodistrugă din propria lor inițiativă. Din păcate, însă, acesta nu este un criteriu ce poate fi aplicat, cel puțin nu în mod curent.

Stătea întins pe pat. Deodată apărură doi tehnicieni. "Robotul acesta este stricat", spuse unul din ei. "Trebuie să-i demontăm înimă". "Nu-i adevărat, voi să spună, eu nu sunt robot, sunt om, dar din fură nu-i ieșiră decât niște sunete nearticulate." "Da", confirmă celălalt. "Nici măcar centri de limbaj nu-i mai funcționează". Scoară o șurubelniță și îi demontă pieptul. Simți cu durere cum îi smulseră inima. O vedea pulsind încă, nu sănge, ci un lichid viscos: ulei de mașină. Durerea ascuțită îi străpunse tot corpul. Știa că o să moară. De pe genele ochilor mari, căprui, picură o lacrimă ce se scurse pe obrazul catifelat. Tristețea ochilor îl făcu să-i fie mijă de el.

Se trezi brusc și se ridică din patul răvășit. "Vis stupid" - își spuse. "În definitiv, de unde pot ști că sunt robot sau om?" Gîndul acesta l-ar fi făcut să rîdă, dacă amintirea visului nu ar fi fost atât de proaspătă. Absurd, cum să fie el robot cînd la rîndu-i avea unul, căre-l dubla în treburile neplăcute? Il avea doar de ... Chiar aşa, de cînd îl avea? Nu-și putea aduce aminte. Să-l întrebă? Nu! Asta ar însemna să discute cu el însuși, doar era dublura lui. Sau el era dublura celuilalt? "roștii! S-ar putea că ceea ce el consideră dorințele sale să fie de fapt dorințele celuilalt... Chema la telefon Centrală R.P. și întrebă de cînd își are robotul. Răspunsul îl năuci. Află că îl are doar de cîteva luni și că acesta este, de fapt, al doilea. Primul "a murit" într-un accident de mașină. Imediat după accident ceruse înlocuirea lui. Nu-și aduce aminte nimic din toate acestea. Adevărul celor sflate era în afara oricărei bănuieri. Nu ști ce să mai credă. Dar, dacă cel ce a murit nu a fost robotul ci omul a cărui dublură era el? În definitiv, nimeni nu-și poate da seama dacă

mortul era robot sau om. Probabil, datorită faptului că omul murise, dublura, adică el, i-a reluat automat locul. Programul robotului cerea doar ca acesta să ocupe locul omului, dacă acesta nu poate să facă unele treburi. Și o dată ce omul era mort... Ulterior, intrînd pe deplin în pielea celuilalt, ceruse la rîndu-i o dublură.

"Nu vreau să fiu robot", țipă mut creierul său. Oare cum și-ar putea da seama de adevăr? Sinucidere? O vorbă aruncată în vînt! Un răspuns dat la repezeală. Sinuciderea este o soluție stuâidă pe care nu o poate accepta nici un om normal... Cu atît mai puțin un robot care...

Dar el are părinti, rude... care s-ar putea să fie ai celuilalt. Iși dădu seama că nu are pentru părintii săi decît un vag sentiment, greu de definit. Totuși el avea sentimente: iubea. Pe cine?... Pe nimeni? Nici măcar o ființă pe care să o simtă aproape, ci doar doi ochi căprui. În rest nu-și aducea aminte nimic despre fată. Nu a vut timp să se uite mai bine la ea.

Era "singur ca un robot". Expresia mult folosită de alții îi scăpă fără să vrea.

Intră în baie; nimic nu-i mai reconfortant decât un duș recen-

Fusește găsit cu beregata tăiată. Probabil și-o tăiese în timp ce se bărbierea. Pe peretele de faianță erau făcute cu săpun cîteva semne. Un scris dezliniat. Totuși se putea citi: SINT OM!

VA ROG SCHIMBAȚI CURSUL ISTORIEI

Petrecerea la care am fost invitat era pe sfîrșite. Motivând că după amiază am meci, m-am pregătit să plec. Mi-am luat rămas bun de la gazdă, de la toți cei prezenti, prilej pentru schimbul cîtorva spirite mai mult sau mai puțin reușite pe seama mea, după care am luat-o din loc. Era o dimineată friguroasă. Cînd m-a izbit aerul proaspăt și rece, m-am înfiorat.

Ca să mă încălzesc puțin am început să alerg. Era duminică și străzile erau goale. Norocul meu, căci dacă mă vedea cineva, precis mă credea nebun. În urechea stîngă își făcu apariția un sunet prelung, un fel de fluierat supărător prin stridență. M-am oprit din fugă punind totul pe seama efortului făcut. Nu sănătios, dar mi-am spus rîzind în sinea mea că voi primi o veste.

După cîteva clipe, sunetul dispără, întărindu-mi convingerea că totul a fost din cauza oboselii acumulate în timpul noptii, la care s-a adăugat probabil și efortul "crosului matinal".

Mă gîndeam la noaptea albă care s-a scurs atît de repede. Mi-o reaminti-i pe Emi. Drăguță fată. Genul meu. Păcat că nu are ochi să mă vadă.

"Să-și ia ochelarii!" am găsit, în gînd, o soluție nîtreautăcioasă. Și ce ochi avea!! Ca două peruzele. Aș fi putut sta ore întregi să-i privesc ochii. (Și nu numai ochii!)

Sunetul acela strident și prelung reveni împiedecindu-mă să gîndesc.

"Ce dracu! o fi?! Trebuie să fiu tare obosit.

După cîteva clipe dispără din nou, spre marea mea multă gîndul îmi zbură din nou la Emi. "Ce păr, domnule! Să-l tot mîngî. Aș putea sta ore întregi mîngîndu-i părul și privindu-i ochii atît: să-i mîngîi buclele aurii și să-i privesc ochii!"

Am ajuns acasă, am aruncat paltonul pe pat și m-am dus în bucătărie cu gîndul de a mă 2dezintoxica" cu o ceașcă de lăpuș Zadarnic! La mirosul laptelui stomacul mi se întoarce pe dos. Mahmur. Intrînd în odaie am văzut pe cineva stînd la masă. Arătat. Acel cineva era căm transparent. Li vedeam doar conturul, și acesta destul de vag.

"Să-ți fie rușine! mi-am zis, te-ai îmbătat ca un bo-

"Persoana fără consistență" se sculă îndreptindu-se spre mine. Nu riscam să-mi uzeze covorul, decarece plutesea ca un vehicul pe pernă de aer. Ajuns căm la un metru de mine, mi-auzit:

- Nu, nu ești best. Sint într-adevăr aici.

De ce, nu știu, dar am gîndit: "Mulțumesc pentru ..."

- Nu ai pentru ce. Abia atunci mi-am dat seama că nici un sunet nu a străpuns aerul și nici un sunet nu mi-a părăsit gîtejul atât de încercat noaptea trecută.

"Ce-o fi?! mă întrebam, căutînd totodată să deslușesc mai bine creațura din față mea.

- Scuză-mă, te rog, mi-auzit din nou fără mijlocirea urechii, scuză-mă că am dat buzna în casa ta. Sint, sper să nu te sperii, chiar stră-stră-stră-străneputul tău! Am încercat să intru pe lungimea ta de undă pe cînd erai încă pe stradă, dar n-am reușit; ce să-i faci - ești înzestrat cu o structură primitivă. Am văzut negru în față ochilor. Creațura, adică stră-stră-stră-străneputul meu, se aprobia și mai mult de mine, secașe de undeva în fel de tub pe care îl îndreptă spre pieptul meu. În două-trei secunde mă simțeam că înainte. Nu chiar că înainte ci, mult mai odihnit.

- "Ia loc, te rog" - l-am invitat după ce mi-am revenit, înducîndu-mi aminte că de fapt eu sunt gazda iar el musafirul, chiar dacă e cu vreo 300 de ani mai tinerel ca mine.

- Mulțumesc - urechile mi-să fost din nou de prisos, "Te rog continuă în același mod, nu te obosi cu vorbitul, te înțeleg perfect urmărindu-tă gîndurile. Prin vorbire consumă energie, energie pe care o poți folosi într-un mod mai ușor, am ajuns la un stadiu în care vorbirea senoră este inutilă."

Pe mine lucrul care mă întărîta cel mai mult era transparența acestui stră-stră-stră-străneput.

- Atunci cînd ne odihnim - îmi cîti el gîndurile - "noi" neîmbrăcăm într-o capsulă de rază gamma-Y care face corpul semivizibil pentru ochiul neavizat.

"Ce fel de raze ară fi și cîtădat vom gîndi, o fi fizica tezie de-a dumnealui?"

- Nu este fantazie. Află, stră-stră-stră-străbunicule, că nici nu-îți visat ceea ce noi am realizat. De exemplu: Pentru să sare nu folosim forță musculară ci microvehicule cu pernă de se complec silentioase. Cititul cărților se face cu un traducător împriind textul direct pe creier. Muzica este imaginară, adică îi ascultă cîntecul pe care și-l dorește. Cit despre razele gamma-Y ele sănă inventate de mătale neuro-fiziolog. Îmbogați cu 50 de la în urmă și fac moleculile semitransparente.

Zicind aceasta își puse mîna în șold, iar în fața mea apărăru un bărbat de vreo 26-28 de ani, nu prea înalt dar bine legat. Curios faptul că era aproape gol, doar ... în jurul șoldului avea înfășurat un material lucios, parcă metal, care se continuă cu un fel de togă din același material.

"Iarna îngheță de frig" mă gîndeam privind pe geam pomii îmbrăcați în mantia de zăpadă.

- Nu înghețăm, căci este un material termo-izolator și elastic, continuă el, și-apoi în zilele noastre nu mai există iarnă. Meteorologia nu mai e o știință a probabilității ci una precisă. Chiar anuarul științific a trecut-o lîngă matematică și fizică.

Aveam meci după masă, eram obosit. Voiam să scap de el dar nu îndrăzneam să gîndesc.

Totuși, el îmi descoperi vrerea.

- Am venit, bătrîne, cu rugămintea să schimbi șocarta meciului de după amiază.

Am tresărit. "Cum adică să schimb scarte meciului? Doar mai am 10 ore și mai bine pînă la fluierul de început."

- Nu uita că eu cunosc rezultatele. Veți pierde la un punct diferență și asta din cauza ta.

- A mea??? - eram complet uluit. Cum adică? - Fii mai explicit!

- Voi fi. În minutul 60 al meciului vei rata o lobitură de la 7 metri, după care urmează un contratac. Veți primi gol și imediat după aceea meciul va lua sfîrșit.

- Și ce pot să fac?

- Să execuți lovitura de la 7 metri în colțul din dreapta pentru că portarul va plonja în stînga.

- Bine dar probabil că istoria a înregistrat meciul ca fiind pierdut de noi.

- Rezolv eu problema asta. Am să merg pe firul istoriei și schimb totul. Are să fie bine. O.K., bătrîne?

"Bătrîne, eu care sănătate mai tînăr decît el?!" Dorința lui de a schimba rezultatul a trezit în mine curiozitate.

- Are să vină cineva cunoscut la meci?

- Da, îmi răspunde - are să vină stră-stră-stră-străbunică Emilia - spuse în felul lui și scoase o fotografie care o reprezinta pe Emi și pe mine la nuntă.

- În fond pentru ce-ți trebuie această schimbare de sositini

Nu pot să fiu ales în consiliul intergalactic al handbalului, căci numai cei care n-au de 15 generații greseli în handbal pot fi aleși. Și cum meciul de azi e finalul de cupă - îți dai seama? Ei bine, plec. Îți las acest aparat de regenerare. Când ești foarte obosit pune-l sub permă și apasă pe butonul albastru, iar cind îl iezi de acolo apasă pe cel de culoare roșie. La revedere!

Nu se întoarse. Se îndreptă la fel de lin. Ajuns la ferestre, îmi făcu semn cu mâna, după care dispără.

După plecarea lui m-am gîndit: "Ce-ar fi ca totuși să ratez lovitura!"

A doua zi, ziarele anunță că lumea întreagă că noi am cîștigat meciul cu golul marcat de mine, din 7 metri, în ultimul minut de joc.

INFERNALUL ADEVAR IMPOZIBIL DESPRE
M.B.G. (Marele Balaur Galactic)

Pseudo-roman științifico-fantastic
- Fragment -

I

Cele două luni albastre răsăriseră de puțin timp și lumina lor palidă străbatea cu greu atmosfera difuză, umedă, amestec de pete mari, colorate, ce se combinau unele cu altele ca într-un ritual fantastic, la nesfîrșit. O adiere caldă, stîrnită din senin, puse în mișcare adevărate fluvii de culoare. Se scurgeau molcom printre petalele uriașelor flori albe, adevărate insule ce pluteau la înălțimi ametitoare deasupra hătișurilor de rădăcini pline de țepi răspîndite pe solul planetei. Perdele de liane atîrnau de spini ascuți și încupti în tulpinele surprinzătoare de subțiri ale florilor, învăluind în forme moi gigantice îngrămădiri de bolovani împărați prin ierburile roșietice.

In acest tinut unde ai fi crezut că nu călcase nici o ființă vie, o panglică îngustă de silicoplast spinteca strălucitoare haosul de frunze și liane. Serpuiind printre garoafele, crinii și narcisele monumentale, aleea se oprea în fața peretelui înalt, din al unei fortărețe antice care rezistase prin cine știe ce minune asaltului nimicitor al junglei. Masivele ziduri crenelate dominau împrejurimile, înălțind deasupra lor un turn elicoidal ce străpungea cu vîrfu-i ascuțit una din petalele giganticei mimoze crescută apropiere. Din cînd în cînd din vîrful lui țîșneau orbitoare, conurile de lumină ale demodatelor reflectoare xiloïnfradinamice mături mari suprafete din coroanele violete, putrede ale tufișurilor suspendate, paraziții vegetali ai planetei Xintra.

Ascuns în spatele unei garoafe eucaliptice, un ins mărunt și sfrijit al cărui trup trandafiriu tremura gata să se destrelume parcă la cea mai mică atingere, privea atent spre baza turnului unde abia se ghicea un mic orificiu, singura cale de acces în fortăreață. Pulsînd între umerii trapezoidali ai creaturii, în echilibru instabil, o sferă cenușie se remarcă prin ochii imensi de pisică, hypnotici și perfizi.

Pirpiriul făcu cîțiva pași înainte vibrînd mărunt, apoi flutură în chip de semnal trei prelungiri ombilicale.

- Mișcați-vă de acolo! Sîsii el. Drumul e liber! ...

Două umbre se strecură fără zgomet în spatele straniului personaj, aşteptără trecerea fasciculelor luminoase, apoi la un alt semnal o luară la fugă străbătind în salturi mari fișia alunecoasă de silicoplast. Pentru o clipă, razele albastre ale lunilor le invăluiră trupurile. Prima făptură se rostogoli prin aer, făcind cîteva tumbe întortochiate, invăluind turnul, apoi coborî încet pierzîndu-se printre ierburi. Semăna cu un uriaș balon de săpun, ușor, fără consistență. Cealaltă, nefericită combinație dintre o rață și un ou de struț, rămase în umbra tufișurilor ferindu-se să le atingă ghimpii ascuțiți. Ciocul lătăret de culcarea paiului de grâu, abia se ghicea printre penele alburii ce împodobeau trupul ovoidal la partea superioară. Ce patru piciorange pline cu bubițe roșietice terminate cu labe pătrate, puternice, desăvîrșeau acăst emulgam de pene și ciolane noduroase.

Zidul se ridică inexpugnabil dominînd cu masa lui uriașă ființele oprite la picioarele lui. Pirpiriul îl examină cîteva clipe, apoi tremurînd mai tare ca de obicei, se adresă Balonului de Săpun:

- Rîndul tău! ... Fii atent cum neutralizezi robotii; pînă atunci eu și Oul de Struț supraveghem împrejurimile! ...

II

Seful Intergalactopolului rămase perplex cînd auzi vestea.

Cotcodăci de cîteva ori dezorientat, apoi împrăștiind în toate părțile nori de puf portocaliu, se repezi spre biroul său unde se ghemui într-unul din fetoliile incubatoare.

- Găinăriile astăzi mă scot din minți! exclamă el smulgîndu-penele din vîrful cepului. Auzi dom'le! În Galaxia a V-a, muzeul de pe Xintra a fost prădat de două ore și ceva și eu să nu afli nimic! Credeau că mă menajează! ... Idiotii! ... Să mă întrebă președintele Federatiei ce s-a întîmplat pe planeta aia nenorocită și eu să mă uit la el ca o protogăină analfabetă și stupidă! Dacă din pricina astăzi se reactivează vechea mea nevroză astenică, iar puii se vor naște înainte de soroc, am să-i transfer pe toți vinovații în provincie! ...

Blestemînd în sine și toate semințile de nelegiuiri care nu-l lăsau să clocească ouăle în tihă, apăsa pe butonul de larmă. Clădirea începu să trepideze în timp ce navele de urmărire, șuierind pătrunzător, părăseau bazele mistuindu-se în depărtări. Escadrilele se îndreptau în valuri spre cele mai îndepărtate cături ale Galaxiei barind toate căile de acces spre locul incidentului.

III

Motto:

Gioconda se mărită
E nuntă-n cartier,
Dar cine e alesul
Rămîne un mister.

- De necrezut! zise cu glas pitigăiat Primul Inspector-șef.
 - Imposibil! fișii Al Doilea Inspector-șef.
 - Nu se poate! se auzi chitcăitul celui de-Al Treilea Inspector-șef.
 - Neverosimil! cronică gutural cel de-Al Patrulea Inspector-șef.
 - Și totuși, acesta e adevărul! cotcodăci neutru Koko, șeful Intergalactopolului. Tablourile au dispărut. Și, dacă ar fi să ne luăm după ce spun paraziții ăia de-și zic critici de artă, s-ar părea că ar fi cele mai valoroase piese ale muzeului. Este vorba de: "Arnoldo și zimbetul zigzagat al obsesiei ondulatorii" de pe Fantas, "Marele balaur galactic" de pe Sing-singum și "Gioconda" de pe Terra.
- După ce își consultă discret un carnetel, Koko își privi cu îngăduință Inspectorii.
- Măcar pe Gioconda asta trebuie să o știți și voi, acum că sunteți absolvenți ai cursurilor de perfecționare.
 - Amintindu-și de reconfortantele zile petrecute cu diurnă, casă și masă pe minunatele meleaguri ale Planetei de Azur asistență izbuchni în aplauze frenetice; în rezonanță, penele de pe pieptul bombat al lui Koko se înfoiară stîrmindu-i senzații dintre cele mai plăcute.
 - Dar, ridică el vocea pentru a face liniște, sănă sigur că habar nu aveți ce e "Arnoldo și zimbetul zigzagat al obsesiei ondulatorii" sau "Marele balaur galactic". Trec peste prima lucrare deoarece vă dați seama că având un titlu generic atât de lung și abstract, explicațiile care îl privesc sănă de asemenea lungi și abstracte, fapt pentru care mă voi referi în exclusivitate la "Marele balaur galactic", ciudată capodoperă pe care îți să vă informez că [redactat] am avut prilejul să-o examinez îndeaproape.

- Fac prinsoare că a fost un accident! chitcăi discret Al Treilea Inspector-șef, în pîlnia audio-olfactivă a vecinului său.

Koko ciuguli preocupat cîteva grăunțe fortificate sintetice, apoi continuă:

- Prea puțini știu că autorul acestei lucrări este celebrul hot intergalactic, condamnat în contumacie la dezintegrare de mai multe ori, Archibald Arheopteryx, zis Cameleonul. Multă detectivi celeb-

au capitulat în fața acestui as al infracțiunilor la scară mega-ceșmică, pînă cînd destinul ne-a pus față... și, atunci, i s-a infundat. El a ajuns în celula condenaților la dezintegrare de pe Sing-singum, iar eu, la cîrme marii noastre Agentii. Au trecut douăzeci de cicluri de atunci...

Din nou, Al Treilea Inspector-șef se foi lîngă vecinul său, gîdilindu-i pîlnia audio-olfactivă cu spiralatele-i mustăți emîțătoare:

- He, he, he! Șeful iar exagereză! Uită că suntem și noi, ăștia de la "Arhivă", pe aici. Pe vremea aceea, era ajutor de casier la banca din districtul Alfa-Centauri, locul unde Archibald-Cameleonul, actionînd ca niciodată de unul singur, a fost capturat. Șeful, tocmai își lucea gustarea - amestecul acela imposibil de polen și grisine hexametilendiaminice. Cînd banditul i-a plasat arma sub cioc cerîndu-i cheile de la tezaur, de emoție, Koko i-a întins recipientul cu mixtura de care pomeneam. Spre surprinderea tuturor, Archibald, fiorosul Archibald, a scăpat arma din mînă și s-a prăbușit fără cunoștință pe mozaicul scrylo-cinetic; era alergic la polen! ...

Din înălțimea fotoliului său, Koko își privea dus pe gînduri colaboratorii. Situația era gravă. Hoțul, sau cel mai probabil hoții lucraseră cu multă abilitate profesională, scoțînd din funcțiune sistemele automate de alarmă și bruind vigilența electronică a roboților paznici ai muzeului. Mîngîndu-și cu tandrețe insigna romboidală, însemnul funcției sale, se gîndeau că nerezolvind cazul acesta, postul îi era amenințat. Pînă acum, Agentia funcționase ca un orologiu atomic bine uns. Avea cîțiva subalterni capabili, (nu deosebit de inteligenți, dar muncitori), care bine ținuți în friu, rezolvaseră majoritatea cazurilor curente. De astă dată, lucrurile erau mai complicate. Niciunul din oamenii săi nu intervenise cu vreo sugestie cît de cît valabilă. Ba, mai mult, cînd Al doilea Inspector-șef insinuase că acest caz era pe măsura lui Zambo Holmes, asistența își mărturisi printr-o rumoare aprobatore adrenala fată de ideea solicitării celebrului detectiv particular de pe Terra. De fapt, nici el nu găsea o altă soluție. Călcîndu-și pe inimă, va cere aprobarea Consiliului Federatiei.

că se vor lovi de greutăți aproape de netrecut în încercarea lor de a repara avaria. Găuri uriașe, hactice, perforau totul alcătuind un peisaj dezolant, cenușiu. Din cînd în cînd bubuituri și scuturături ale terenului avertizau că undeva în interiorul planetei se produceau, datorită structurii ei poroase, alumecări și prăbușiri de pămînt care periclitau echilibrul unor mari întinderi de la suprafață. La început nu s-a întîmplat nimic. Apoi galațonava a început să se scufunde. Încet dar sigur. Terenul ceda. Trebuiau să se grăbească, dar înlăturarea avariei întîrziea. Ordinatorul principal indică leziuni serioase la unul din motoarele fotonice. Nu mai aveau timp să-l repare. Situația era critică.

Lui fi venise ideea salvătoare. Găurile care străpungeau ca pe un cașcaval terenul din jurul navei trebuiau umplute cît mai repede cu o masă plastică specială care să întărească puternic după cîteva minute atingînd duritatea otelului. Păsise pe solul poros, moale, afundîndu-se pînă la genunchi sub greutatea aparatelor. Recuse aproape o jumătate de oră și reușise să pună la punct instalația de injectare a plasticului cînd trepidăția care o simtise sub tălpi fu primul semn. Nu a mai putut sări înapoi. Crusta subțire de nisip dare ascundea o largă crăpătură a terenului cedase. Mai apucase să declanșeze injectarea plasticului. Apoi urmase cădereea. řocul. Iși pierduse cunoștința...

- Aici "Vega"! Aici "Vega"! ... Răspunde... Unde ești? Aici...

Ii venea să strige. Să tiptă. Să-i spună unde se află. Strînse mai tare în pumn statueta. Suprafața ei dură, rece, i se lipi de palmă, dîndu-i o sensație de liniște. Se calmă ca prin farfure. Ce reacții copilărești! iși spuse. Tot nu-l putea audii nimănii. N-avea nici un rost să se agite. Desigur era obosit. Trebuia să se odihnească. Astea în primul rînd. După aceea ...

Se ghemui în dosul boleovanului pe care stătuse și strînsă statueta la piept. Nu observă că aceasta își schimbă culoarea. Atunci începu să-o viseze pentru prima oară. Clădirea aceea mare, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întinderi plate, netedă ca-n palmă. Percă îl înconjura din toate părțile și de oriunde o privea îi arăta altă față. Un paralelipiped auriu, un arc turtit, un tunel îngust fără lumină, o roată, ceva nedefinit, uriaș, apăsat ca o pecinegine. Caldă, amară, și toate asta la un loc, amestecate. Apoi "arlechinul". Un arlechin însuflat, plin de viață. și în același timp plăpînd, mic, îmbrăcat în haine colorate. Student. și în carouri. Ii spunea ceva. Antigravitație. Da, antigravitație. și arăta spre clădire. Clădirea aceea mare, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întinderi plate, netedă ca-n palmă.

Cînd s-a trezit era în cabina lui de pe "Vega". HNU nu renunțase la căutarea lui. La un moment dat se întîmplase un fenomen straniu. Undeva în adîncul planetei se afla ceva care reflecă undele radio. Acolo l-a găsit. Dormea lîngă un bolovan ținind în mînă un obiect ciudat care semăna cu un arlechin de portelan. El reflecă undele radio.

• • • •

Statueta aproape se pierdea între palmele lui. O privi îndelung trecîndu-și vîrfurile degetelor pe suprafața ei lucioasă apoi o puse încetîșor pe pupitrul de comandă. În semiîntunericul cabinei "arlechinul" căpătase o culoare cenușie.

3.

— Niciodată pînă acum, spuse doctorul Klaus, omenirea n-a luat contact cu alte ființe ratiionale. Am explorat mii de planete, sute de sisteme solare, astronavele noastre au străbătut mii de miliarde de kilometri dar fără rezultat. Iată însă acest lucru e pe cale să se întîpte. După informațiile primite, în regiunea galaxiei Andromeda a izbucnit EXACT IN LOCUL de unde plecase cu cîțva timp în urmă ultima noastră expediție o emisie intensă de unde antigravitice artificiale. Erau dirijate în fascicol și măturnau spațiul înconjurator parcă căutînd ceva.

Doctorul se opri în fața unui tablou electronic și manevră cîteva butoane. Un întreg perete se lumină și o hartă cosmică la scară mare apără în fața asistenței.

— Undele antigravitice artificiale au apărut și în alte puncte ale universului cunoscut. Priviți această hartă! ..

Cîteva luminiști se aprinseră indicînd locurile unde fusese să detectate emisiunile.

— Din studiul acestor emisiuni s-a reieșit un lucru foarte ciudat, spuse doctorul Klaus. ABSOLUT TOATE fascicolele de unde antigravitice urmăresc traseul de întoarcere al expediției din Andromeda. Iată: Vega, Lebăda, Alfa Centaurul. Urmează Pămîntul probabil. Trebuie să fim pregătiți. Poate niște ființe ratiionale vor să ia legătura cu noi. Nu știm cu ce intenții. Comandamentul Suprem al Spațiului noastră solicită sprijinul. Experiența cu unde antigravitice pare o efectuam va arăta modul de comportare a organismului omenești că aceste solicitații noi. De aceasta depinde succesul sau insuccesul viitoarelor noastre acțiuni.

Pe ecran, în locul hărții, apăruse imaginea unei cabine strîmte, întesată de spante. Înfundat în fotoliu, stînd într-o poziție comodă, Dan ronțăia ultimele pastile pastile cu hrană aflate la indemînă în dulăpiciorul de culoare roșie de la baza fotoliului.

Costumul lui galben apărea ca o pată luminoasă în mijlocul ecranului său, adumbrind și mai mult colțurile întunecoase ale cabinei unde abia se zăreau cîteva cadrane fosforescente.

4.

Zumzetul neobișnuit ce se auzea cu intermitență îl scoase pe Dan din toropeala în care căzuse. Ridică capul și ascultă cu interes. Așa ceva nu se mai întimplase pînă acum. Sunetul straniu creștea în intensitate ca apoi să se piardă într-un fișit continuu, nedeslușit.

Venea de undeva din direcția ecranului principal. În apropierea lui, așezat pe tăblia pupitrului de comandă se afla "arlechinul". Observă cu uimire cum statueta își schimba culoarea urmărind astfel modulațiile sunetului. Acum era roșie, sîngerie. O luă în palmă și o examină pe toate părțile. Ii cunoștea pe de rost cele mai mici adîncituri, toate muchiile, toate proeminențele. Nu avea nimic schimbat. Oare undele antigravitice să fi avut vreo influență asupra ei?... Puțin probabil. Trebuia să reacționeze pînă acum. Atunci? ...

Se ridică din fotoliu și controlă indicațiile cîtorva separate. Frecuvență mai mult de zece minute de când generatorul antigravitic intrase în funcțiune. Aparatele nu arătau nimic anormal. Doar temperatura crescuse cu o jumătate de grad. Ar fi mai bine să întrebe turnul de control. Ei trebuie să știe dacă se petrece ceva.

Manevră cîteva butoane și așteptă. În locul chipului lui ciurui al dispecerului de serviciu pe ecran spărură liniile sinuoase, negre. Din difuzor nu se auzea nimic. Legătura era întreruptă. Nu se neliniști. Dispecerul spunea că, probabil, comunicațiile se vor întrerupe din cauza cîmpului antigravitational. Dar comportarea "arlechînului"?... Ridică din umeri. O fi vreo reacție la sunetele a materialului din care era alcătuit. Stătu cîteva minute destins, proptit pe spătarul fotoliului, cu ochii închiși. Apoi își trecu na peste frunte. La rădăcina părului se strînseseră mici brăboane sudoare. Cinci grade!... Temperatura crescuse cu cinci grade!... Întîmplă ceva. Se foi neliniștit. Deodată întoarse capul și privi spatele lui. I se păruse că aude o voce. Melodică, dulce. Își înpreună mîinile și le duse la bărbie. Începea să aibă halucinări. Știa că singurătatea prelungită are repercurziuni asupra sistemului nervos. Poate nu se odihnise îndeajuns... În ultimile zile avusese somnii... Sau sărățele s-au dereglat în aşa fel încît nu mai știe se întîmplă cu el... Cine știe?... Il înfuria gîndul că el, celanotă de elită arăta semne de slăbiciune.

— Pregătește-te Dan!... Te așteptăm!...

Iarăși. Auzea vocile de undeva din dreapta. Apoi din stînga.

De sus, De jos. De pretutindeni.

- Sînt aici, Dane! Incepem Marele Transfer. Vrabaobz trebuie recuperat... Te afli într-un hiperspațiu antigravitic.

Ecranul se luminase. Dan făcu ochii mari și scoase un ștrigăt de surpriză. Se ciupi de braț convingîndu-se că nu visează. În mijlocul ecranului se afla clădirea aceea mare, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întinderi plate, netedă ca-n palmă. Ii arăta mereu altă față. Un paralelipiped auriu, un arc turtit, un tunel îngust fără lumină, o roată, ceva nedefinit, uriaș, apăsător ca o pecingine. Caldă, amară, și toate astea îs un loc, amestecat. Și lîngă el "arlechinul". Un arlechin însuflețit, plin de viață. Și în același timp plăpind, mic, îmbrăcat în haine colorate. Strident. Și în carouri. NU ERA "ARLECHINUL" LUI. Ci altul. Unul identic cu statueta ce se afla la locul ei pe pupitrul de comandă. Iși revede nise la culoarea ei inițială și numai extremitățile brațelor și discul spiralat pe care stătea, mai băteau, palid, în roșu. Trebuia numai să intindă mâna și să-o spuce, să se convingă că există cu adevarat. Dar nu făcu nici o mișcare.

Fîntă de pe ecran îi spunea ceva. Antigravitație. Da, antigravitație. Și arăta spre clădire. Clădirea aceea mare, de formă ciudată, suspendată deasupra unei întinderi plate, netedă ca-n palmă. O numea Marele Generator. Marele Generator Antigravitic. Cu ajutorul lui îl căutau pe Vrabaobz, emisarul lor spre alte lumi care suferise un accident, pietrificîndu-se. Reușiseră de mai multe ori să-l localizeze dar recuperarea eşuase de fiecare dată.

Deodată ființa începu să-și miște brațele vizibil agitată. Deși nu se auzea nici un cuvînt, înțelegea. Era în pericol. Marele Generator scăpase de sub control și arunca în spațiu imense cantități de materie antigravitică. Spațiul dintre cele două lumi putea fi rupt dintr-o clipă într-alta în punctul cel mai slab: acolo unde existau în ambele lumi concentrările cele mai mari de energie. Ori singurul loc de pe Pămînt unde se produceau unde antigravitice era simulatorul. Risca să fie absorbit dacă nu intrerupea funcționarea aparatelor.

Se ridică în picioare parcă împins de o mâna nevăzută și se repezi spre un dulap masiv vopsit în verde care adăpostea circuitele vitale ale cabinei. Apucă între degete mânerul nichelat și încercă să deschidă ușa. Fața î se coloră brusc și se schimonași încrăpându-se în timp ce ochii îi ieșiră din orbite privind spre mâna care pătrunse în interiorul dulapului traversind peretele de otel gros de cîțiva centimetri. Mai apucă să vadă cum peretii cabinei încep să se estompeze treptat parcă mincați de o boală necrutătoare, la în-

ceput încet apoi din ce în ce mai repede, cuprinsind podeaua, tavanul, combinezonul cu mănușile și cizmele, toate lucrurile pe care le cunoștea atât de bine și fi deveniseră atât de familiare. Apoi leșină.

5.

Cei trei bărbați îmbrăcați în costumele portocalii ale Turnului de Control priviră cu emoție uriașă sferă de otel scufundată pînă la jumătate în baia de heliu lichid.

- Doctorul Klaus a hotărît să întrerupem experiența! spuse unul din ei, un ins mușchiulos, cu o față de măcelar, manevrînd pîrghia care comanda solirea băii de heliu. În cîteva clipe va fi sici.

Un giroplan ateriză pe acoperișul transparent al halei și un personaj uscățiv, mic de statură, își făcu apariția. Fără un cuvînt controlă nivelul la care ajunseșe heliul, verifică niște aparate pe care le adusese cu el, apoi se aşeză în fotoliul dispucerului de serviciu sprijinindu-și capul în mîini.

~~Dan~~ - S-a întîmplat ceva la Simulator, murmură el aproape neauzit. Am pierdut contactul cu Dan. Aparatele noastre au detectat o uriașă cantitate de unde antigravitice concentrată timp de cîteva secunde în jurul Simulatorului.

Își impreună mîinile, sprijinindu-le pe genunchi și se aplecă în față parcă covîrșit de gîndurile care-l asaltau.

- La ora asta noi nu putem produce această energie. Atunci cine?... Își aminti de emisiunile extraordinare de intense raze le detectaseră galactonații Comandamentului Suprem al Spațiului. Vega, Leîda, Alfa Centaur. Urma Pămîntul! Asta e! ... Pămîntul! Dar de ce? De ce?... Trebuie să afli neapărat. Poate a observat Dan ceva...

Cu mișcări îndemnătice, omul cu față de măcelar desurubă chepungul masiv aflat la fundea superioară a sferei și deschise ușa dublă care înhideea corridorului și acces spre cabina galactonauțului. Sprijinindu-se de o bară metalică împăstrată de elugări peretelui, Klaus străbătu repede micul corridor. În se bucură de mișcare. Ascultă cîteva clipe, apoi, încet, deschise ușa romboïdală a cabinei și păsi înăuptru.

III.

Combinezonul era galben, având dungă roșii pe mîneci și pe gular, pantaloni largi de acasăi culcate acoperiți cu buzunare și buzunărașe, cizme argintii assortate cu o pereche de mănuși din cauciuc negre, elastic. Prinsă la buzunarul de la piept, insigna de galactonaut de elită pencula peste brațul fotoliului lovindu-se cu

un zgomet sec de oțelul cu reflexe viorii ce acoperăa pupitru de comandă.

Klaus privea năuc grămăjoara de stofă galbenă din fotoliu, cizmele și mănușile imprăștiate prin cabină, beculețele cadranelor ce clipeau intermitent, căutind să înțeleagă ce se întimplase. Se șpălcă înainte uitîndu-se după fotoliu, cotrobăi prin cușeta de dormit înglobată într-unul din pereti, privi îndărătul pupitru lui de comandă, apoi se opri în mijlocul șapinei simînd cum i se înmoacie picioarele. INCAPEREA ERA GOALA! ...

**FANZINUL
CENACLULUI**

**H. G. WELL'S
RIMISOARA**